

ренъ, но съ тежъкъ и спокоенъ жестъ Ибришима му посочи да седне.

— Осемъ години. — продължи той, — сговориститѣ ни ограбяха и пердашиха все за тия пусти държавни интереси. Е, питаме: когато нищо не ни остана за вземане, на Земледѣлскиятъ Съюзъ ли на нашия Съюзъ ли се падна редъ да ни смъкне и кожигѣ отъ гърбоветѣ все за тия висши държавни интереси?

Всички погледи, пълни съ блѣсъка на удобрението, се устремиха къмъ оратора. Той пушеше нервно и върху устнитѣ му играеше усмивката на смущението, изненадата и гнѣва. Ибришима даваше воля на мжката си и тежката му ръка се дигаше властно и заканаително.

— Ние се борѣхме срещу сговористкитѣ закони, — вие имъ турихте и пюскиолъ отгорел! Ре-вѣхме отъ кризата и нѣмотията, — вие ни запушихте устата. Дадохме ви тояги да прогонитѣ спекуланти и картели, — вие ги стоварихте по нашитѣ гърбове. . . И всичко за ви-ши-тѣ дър-жав-ни инте-ре-си!

— За интереситѣ на капитала! — обади се голѣмото Сабаджийче.

— Право! — посочи покровителствено Ибришима. — А за нашитѣ, а за чичовитѣ интереси?.. Кучета го яли чича! Него можешъ съ всичко да го лъжешъ — той знае и да гладува, и да жадува . . ; чичо всичко знае! . . .

Оратора скочи. Той бѣше блѣденъ и ръката му треперѣше като листъ.

— Другари! — прозвуча гласътъ му развълнувано и тихо. — Право е, ние нищо не направихме, но като членове на едно коалиционно правителство, ние направихме всичко, което бѣше по силитѣ ни. . .